

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. A. A. H. A. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, bytem „X“, t.č. ZZC Bělá – Jezová, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem v Praze, Vinohradská 22, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.10.2015, č.j. KRPU-211132-42/ČJ-2015-040022,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13.10.2015, č.j. KRPU-211132-42/ČJ-2015-040022, se **z r u š u j e p r o v a d y řízení a nezákonnost** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.10.2015, č.j. KRPU-211132-42/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů od ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě uvedl, že od 30. září 2015, kdy byl zadržen, je omezen na osobní svobodě a setrvává v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž důvodem zajištění zůstává toliko skutečnost,

že neoprávněně vstoupil na území České republiky, pobýval zde cca 1 den. Rázně odmítl tvrzení žalovaného o tom, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že tento zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce sám deklaroval, že hodlá území České republiky opustit neprodleně, jakmile bude propuštěn. Jde-li o jeho záměr pokračovat do Německa, je tento aktuálně zcela legitimní, neboť Německo veřejně v médiích deklarovalo, že podání žádosti o mezinárodní ochranu aktuálně umožní všem uprchlíkům, nehledě na mezinárodní smlouvy platné v této oblasti. Žalobce nechce pobývat na území České republiky, nýbrž toto území opustit a jediné, co mu v tom brání je omezení na osobní svobodě. Záměr žalobce, a to požádat o azyl v Německu či ve Švédsku není skutečností, kterou by bylo možné podřadit pod pojem maření či ztěžování správního vyhoštění. Jednotná azylová politika již není aktuálně dotčenými státy Evropské unie dodržována, její nezbytná změna byla deklarována také Evropskou komisí, a tak by nemělo být trváno na tom, aby cizinec hledající mezinárodní ochranu byl povinen tuto žádat na území prvního státu Evropské unie, kam na své cestě vstoupí. Navíc je velmi nejisté, zda v případě žalobce jsou vůbec dány důvody pro jeho správní vyhoštění, neboť situace v Iráku jistě může být také důvodem nemožnosti vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce je rozhodnutí o zajištění rozhodnutím nezákonným, zejména v přímém rozporu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a dále taktéž rozhodnutím zcela nepřezkoumatelným s ohledem na nedostatek důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí, především ve věci zdůvodnění nezbytnosti využití tak krajního prostředku, jako je zajištění cizince. Pokud by takovým důvodem měl být pouze nelegální pobyt na území České republiky, nejednalo by se o krajní prostředek, jelikož by správní orgán musel zajišťovat naprostou většinu cizinců, s kterými zahajuje řízení o správním vyhoštění, když sama skutečnost, že žalobce překročil hranici České republiky neoprávněně a zde bez povolení pobýval, je toliko přestupkem a sama o sobě nemůže být důvodem omezení žalobce na jeho osobní svobodě po dobu více jak jednoho měsíce. Zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění představuje tedy zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, který je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka. Zajištění cizince proto musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze instrumentu mimořádného může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu. Správní orgány musí proto při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popřípadě jeho dalšího trvání. Přitom je vždy třeba mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřipustnost, je-li účelu zajištění, respektive správního vyhoštění možno dosáhnout mírnějšími prostředky či je-li vůbec aktuálně možné cíle správního vyhoštění docílit. Vzhledem k tomu, že žalobce je občanem Iráku, tedy místa probíhajícího vlečného konfliktu, jsou velmi důvodné pochybnosti, zda je vůbec možné vyhoštění žalobce v době 90 dnů. Tato úvaha v napadeném rozhodnutí v rozporu se zákonem zcela chybí, což činí napadené rozhodnutí zcela nepřezkoumatelným. Skutečnost, že žalobce nepodal na území České republiky žádost o udělení mezinárodní ochrany, přitom nevylučuje existenci důvodů znemožňujících jeho vycestování zpět do státu původu, a nelze to ani užít k tíži žalobce, když tento jasně deklaroval úmysl žádost o udělení mezinárodní ochrany podat ve Švédsku nebo v Německu. V neposlední řadě došlo také k porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v obdobných či identických se řeší neoprávněný pobyt na území České republiky pouze zahájením řízení o správním vyhoštění, přičemž však toto řízení vedeno s účastníkem bez omezení na osobní svobodě. Žalovaný postupoval nezákonně, neboť v době platného rozhodnutí o zajištění z důvodu předání cizince dle mezinárodní smlouvy, kdy toto rozhodnutí

bylo nepochybně nezákonné již samo o sobě, bez toho, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno, v době jeho platnosti, žalovaný vydal rozhodnutí nové, kterým zajistil žalobce na základě dalších důvodů, v původním rozhodnutí neuplatněných. Přezajištění cizince přitom je možné toliko ve výjimečných případech, kdy zákon zejména uvádí případ cizince, který je v souladu s ust. § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přezajištěn z důvodu zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jestliže existovaly důvody zajištění za účelem správního vyhoštění již v době zadržení žalobce, měly být tyto důvody užity jako podklad rozhodnutí o zajištění původního a nikoliv tyto nově užity, když se to hodí, za situace, když důvody zajištění rozhodnutím původním se ukázaly lichými. Takový postup dle názoru žalobce není zákonem aprobovaný, není předvídatelný, a zásadním způsobem porušuje právo žalobce na spravedlivý proces.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že na základě nalezených důkazů bylo nejprve přistoupeno k nabídce převzetí žalobce Rakousku v rámci bilaterální readmisní smlouvy. Vzhledem k tomu, že nedošlo k předání žalobce, bylo nutné řešit jeho neoprávněný pobyt standardním způsobem. Žalovaný se zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce, a to jak s ohledem na podané vysvětlení žalobce, tak s ohledem na běžnou praxi žalovaného. Dále poukázal na to, že je v otázce možnosti vyhoštění vázán závazným stanoviskem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které potvrdilo možnost realizace správního vyhoštění. Žalovaný podotkl, že se plně vyjádřil i k délce zajištění s tím, že žalobcova totožnost není plně ověřena, žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem a vyčetl všechny kroky, které jsou potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce. Žalovaný konzultoval stav s Ředitelstvím služby cizinecké policie a z konzultace vyplynulo, že v říjnu 2015 bylo do Iráku realizováno jedno vyhoštění. Dalších 7 realizací je plánováno do 10 dnů, další 2 do jednoho měsíce. Ředitelství služby cizinecké policie dále žalovanému sdělilo, že se prohloubily vztahy se zastupitelským úřadem v Iráku a lety do Bagdádu jsou pravidelně uskutečňovány bez problémů. Je zřejmé, že došlo k podstatnému zlepšení situace v rámci realizace správního vyhoštění cizinců pocházejících z Iráku. Vydáním nového zajištění za účelem správního vyhoštění zcela jednoznačně pominul účel předchozího zajištění. Maximální lhůta pro zajištění cizinců, která činí 180 dnů, je taktéž v tomto případě zachována, neboť jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, počátek doby zajištění je shodný s prvotním omezením osobní svobody, je zde tedy započítána doba zajištění podle zákona o policii a i prvotní zajištění za účelem předání žalobce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 30.9.2015 byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani schengenského prostoru. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl opustit Irák z důvodu špatné ekonomické a bezpečnostní situace a jeho cílem je požádat o azyl ve Švédsku. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně, ale myslel si, že Českou republikou jen projede. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Rodinu má v Iráku, kde celou dobu žil. Na území České republiky vstoupil automobilem z Rakouska. U žalobce byla zajištěna hotovost ve výši 260 euro. Dne 1.10.2015 byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do Rakouska podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie před dnem 13.1.2009, a to Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob s neoprávněným pobytem č. 102/2005 Sb.m.s. ve znění Protokolu uveřejněného pod č. 103/2005 Sb.m.s. (dále jen „readmisní dohoda“). Dne 9.10.2015 vydal orgán Rakouska, a to die Landespolizeidirektion Niederösterreich, oficiální odmítnutí převzetí žalobce podle readmisní dohody. Dne 13.10.2015 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 21.10.2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné.

Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle § 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností všech výroků žalobou napadeného rozhodnutí, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě

rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné, opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, www.nssoud.cz, i vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze. Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s.ř.s.).

Žalovaný k odůvodnění stanovené doby zajištění uvedl, že „vycházel ze skutečnosti, že účastník řízení nevlastní platný cestovní doklad a samotná realizace správního vyhoštění (nucený návrat) je vzhledem ke složitosti ověřování totožnosti účastníka řízení u příslušných orgánů cizích států na základě údajů uvedených účastníkem řízení a době trvání vystavení náhradního cestovního dokladu k vycestování reálná v rámci stanovené doby.“

Kusé a paušální odůvodnění stanovené doby zajištění v daném případě nemůže vyhovět nárokům na odůvodnění správního rozhodnutí ve věci omezení osobní svobody, kterým je zajištění žalobce. Žalovaný neuvedl, které úkony bude nutno vykonat a ani kvalifikovaně neodhadl, jak dlouho budou trvat. Soudu tak nezbývá než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je i tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Byť by uvedená vada postačovala ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, soud konstatuje, že zjistil i další vady žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, www.nssoud.cz, správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní

smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

Soud konstatuje, že v daném případě v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí absentuje konkrétní úvaha o předpokladu reálnosti vyhoštění žalobce do země původu, kterou bylo nutno učinit jednak na základě obecné situace v této zemi (např. zda jsou vyhoštění obvykle realizována či zda zde nejsou některé objektivní překážky) a jednak ve vztahu ke konkrétním tvrzením žalobce (zda jeho rodina žije v domovské zemi, zda a jaké obtíže v domovské zemi žalobce uvedl, atd.). Žalovaný nezahrnul do svého rozhodnutí relevantní úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné. Žalovaný pouze zcela obecně na str. 6 rozhodnutí uvedl, že výkon správního vyhoštění do domovského státu je možný a tvrzení účastníka ho nevylučují. Závazné stanovisko ministerstva vnitra bylo vydáno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Toto závazné stanovisko sice potvrzuje možnost vycestování žalobce do Iráku, avšak není způsobilé zhojit vadu nedostatečné odůvodněnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V tomto směru soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Vedlejší ustanovení výroku o stanovení trvání zajištění je zatíženo i nezákonností podle § 78 odst. 1 s.ř.s., neboť je v něm uvedeno, že „se účastníku řízení stanovuje doba trvání zajištění 90 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Tato část výroku je v rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť doba zajištění se počítá a má být v rozhodnutí o zajištění stanovena od okamžiku omezení osobní svobody cizince. V daném případě došlo k omezení na osobní svobodě žalobce dne 30.9.2015 v 7.20 hod., avšak k nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí došlo až dne 13.10.2015.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného a současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce úspěch měl, proto má právo na náhradu nákladů řízení, a proto soud výrokem ad II) uložil žalovanému zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 6.800,- Kč. Tato částka se sestává z částky 6.200,- za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Vratislava Polky po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1.1.2013, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 11. listopadu 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová